

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt XII. Legum Ecclesiasticarum contemptum & violationem ab
offensione Dei seiunctam non esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

eadem cooperantur affectu. Et iterum alio loco: Publica, inquit, præferenda sunt propriis: & ibi intelligenda est præcipua ratio utilitatis, vbi vigilat cura communis. Sic ille. Vidit hoc quoque aliquando nostris ex aduersariis, non infimi quidam neque obscuro nominis, quantum esset in legum disciplina momenti, ad virtutis pietatisque in vnoquoque, & rursum tranquillitatis, concordia que popularis in republica conseruationem: qui si audire seipsum voluisset, nunquam hac quidem in parte, nos aliàs vnquam oppugnasset. Ait enim, in violatione Ecclesiasticarum legum, duas res maximas periclitari, disciplinam & tranquillitatem publici status: atque disciplinæ causa adiungit certis ordinationibus opus esse, propterea quod hæc vbi nullæ sunt, in procliu sit, vt licentia, officii que prætermisio consequatur. Licentiâ autem prophanos effici prophaniores. Vulgus enim hominum ad id quod libeat naturâ procliue, odisse legum vincula, libenterque imitari eiusmodi exempla licentia. Denique, vt ordo & harmonia publicorû rituum conciliat & consociat homines, ita confusionem ordinis, & discrepantiam rituum, animos distrahere, patereque tumultus ingentes, & æterna bella. Magna profectò vis veritatis, quæ & ab hoste claram ad eò sui confessionem expresserit.

Philippus
Melancthon
in Epitoma
Ethicorum
Aristotelis.

CAPVT XII.

*Legum Ecclesiasticarum contemptum & violationem
ab offensione Dei seiunctam non esse.*

QVOD si Legum Ecclesiasticarum summa utilitas est, neque eas ferendi, Ecclesiæ potestas deest: facile intelligitur, quanto sit illis studio cura que parandum. Si enim, propter cōscientiam, Principum legibus obediendum est: cui dubium esse potest, quin multo

*Psal. 44.**Luc. 10.**Lib. 4. Epi-
stolar. Epist. 9.*

multo magis Dei metu, eorum præceptis acquiescendum sit, quorum nos ad regnum beatum cura perducit? In quibus est Apostolorum beata successio, de quibus scriptum est: Pro patribus tuis nati sunt tibi filii, constitues eos principes super omnem terram: memores erunt nominis tui Domine in omni generatione & generationem: propterea populi confitebuntur tibi. Et rursum: Mihi autem nimis honorificati sunt amici tui Deus, nimis confortatus est principatus eorum. Hos igitur, eorumque successores, hæcenus habuimus Ecclesiæ Christianæ duces ac principes, eosdemque post unum Deum spirituum patres: ut si carnis progenitores reueriti sumus, iisque obtemperandum diximus, multo magis, si volumus viuere, iis qui nos in Christo genuerunt, parere debeamus. De his scriptum est: Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit: ne quisquam videlicet illorum se iussa impune putet aspernari posse; cum iis contemptis, Christus se contemptum esse arbitretur. Quod si dum iis obeditur, Christo ipsi obeditur, & si spreto eorum præcepto, Christo obedientia subtrahitur, fieri non potest ut non simul Christus offendatur. Etenim frustra sibi blandiuntur, dum velle se dicunt audire Christum, eiusque obedienter præcepta suscipere, qui hos quibus suas in terris credidit vices, audire recusant. Tales multos quia præuiderat Dominus in Ecclesia futuros, qui vni se Christo adherere verbis splendide præferrent, cuius tamen ministros seu vicarios contemnerent, hoc indicio, qui se audiret, internosci posse monstrauit, si eorum vocibus acquiescerent, qui ipsius legatione fungerentur. Qui vos, inquit, audit, is est qui me audire putandus est: qui autem vos spernit, frustra ille quidem se meum esse discipulum gloriatur, à quo etiam spernar in vobis. Hoc, inquit Cyprianus, ad Apostolos dicit, ac per hoc ad omnes præpositos, qui

Apo-

Apostolis vicaria ordinatione succedunt. Idcirco & Moyses populi Israëlitici dux, nō ignarus cuius auctoritate & vice in eo populo regendo fungeretur, in Deū præcipuè redundare suas dixit iniurias. Nos enim, ait, quid sumus? nec contra nos est murmur vestrum, sed contra Dominum. Atque id Deum sic accipere, seruorumque suorum iniurias, suas esse putare, Samueli his verbis ostendit: Audi vocem populi in omnibus quæ loquuntur tibi: non enim te abiecerunt, sed me, ne regnem super eos. Regem habere cæterarum gentium more gestiebant: Iudicis sui, simulque Prophetæ & patris simplicitatem & ætatem fastidiebant. Et se in eo Dominus contemni & abiici querebatur: atque ut hoc vlsceretur, excitauit eis Saul regem, qui eos iniuriis grauibus affligeret, & per omnes contumelias & pœnas, superbum populum calcaret & premeret: ut contemptus sacerdos, inquit Cyprianus, de superbo populo vltione diuina vindicaretur. Cur autem Heliam Thesbiten principum quinquagenariorum adeò exasperauit oratio, ut ignem è cælo ad eos absumendos deuocaret, nisi quod sui contemptum, Dei contemptum esse animaduertit? Cui quantum deberetur honoris ac timoris, quantoque in pretio ministros eius habere oporteret, præsentis vltione demonstrandum esse putauit. Nemo proinde sibi vitæ aut salutis putet constare posse rationem, si Episcopis & Sacerdotibus, inquit Cyprianus, obtemperare noluerit, cum in Deuteronomio Dominus Deus dicat: Quicumque superbierit, nolens obedire sacerdotis imperio, ex decreto Iudicis morietur homo ille, interfici Deus iussit Sacerdotibus suis non obtemperantes: iudicibus à se ad tempus constitutis, non obedientes. Et tunc quidem gladio occidebantur, quando adhuc & circumcisio carnalis manebat: nunc autem cum circumcisio spiritualis esse ad fideles Dei seruos cœpit,

Exodi 16.

1. Reg. 8.
Cyprian. lib. 3.
epistol. arum,
epist. 9.Lib. 3. Epi-
stolar. Epist. 9.

Ipi-

*Asterum 23.**Cyprianus li. 1
epistol. epist. 3**I. ib. 1. episto-
lar. epist. 3.*

Spirituali gladio superbi & contumaces necantur, dum de Ecclesia eijciuntur. Neque enim viuere foris possunt, cum Ecclesia Dei vna sit, & nemini salus esse nisi in Ecclesia possit. Hæc ille. Siue autem sit corporis morte pereundum, siue Ecclesiasticæ æquitatis subeunda censura, nullum tam graue supplicium irrogari cuiquam, nisi ob crimē, potest. Beatus Apostolus cum dixisset Iudæorum Pontifici: Percutiet te Deus paries dealbate; obiectum que illi continuò esset, maledicere eum Sacerdoti Dei: quamuis Domino iam crucifixo, sacrilegi, & impij, & cruenti illi esse cœpissent, nec iam quicquam de Sacerdotali honore & auctoritate retinerent: tamen ipsum quamuis inane nomen & vmbra quamdam Sacerdotis cogitans, expauit. Nesciebam fratres, inquit, quia Pontifex est. Scriptum est enim: Principi populi tui non maledices. Cum igitur in illo Sacerdotio vmbatico tanti Apostoli præcedat exemplum: quo nequitia scelerisque loco esse putamus eos, qui non modò veris Dei Sacerdotibus Christi que ministris non obtemperant, verum etiam Sacerdotum hostes, & contra Ecclesiam rebelles, nec permoventur Domini comminatione, nec futuri iudicij ultione terrentur? cuius mali quàm latè pateat periticia, Cyprianus ostendit. Hæc enim sunt, inquit, initia hæreticorum, & ortus atque conatus schismaticorum, malè cogitantium, vt sibi placeant, vt præpositum superbo tumore contemnant. sic de Ecclesia receditur, sic altare prophanum foris collocatur, sic contra pacem Christi & ordinationem, atque vnitatem Dei, rebellatur. Neque enim, vt idem ait, aliunde hæreses ortæ sunt, aut nata schismata, quàm inde, quòd Sacerdoti Dei non obtemperatur; nec vnus in Ecclesia ad tempus Sacerdos, & ad tempus iudex vice Christi cogitatur: cui si, secundum magisteria diuina, obtemperaret fraternitas vniuersa, nemo aduersum Sacerdotem

colle-

collegium quicquā moueret: nemo post diuinum iudicium, post populi suffragium, post coëpiscoporum consensum, iudicem se non iam episcopi, sed Dei faceret. Hæc diuus Cyprianus. Si igitur contempto Sacerdotum præcepto, Christus ipse contemnitur: si, qui eos non audierit, iure grauissimo supplicio afficitur: si perniciosa ad eò peste Ecclesiam inficit, obrèperare nolle Dei Sacerdoti: dubitabimus Deum offendi, quando præceptis eorum ac legibus obedientia recusat? Quid quòd Apostolus mandata sua, Dei mandata vocauit? Si quis videtur Propheta esse, inquit, aut spiritalis, cognoscat quæ scribo vobis, quoniam Dei sunt mandata. An ea Dei mandata fortasse idcirco vocauerit, quòd ea lege naturæ aut diuina facere tenerentur? Sed in ijs est illud, cuius supra meminimus, de duobus vel tribus Prophetis: quod neque erat antea lege naturæ præscriptum, neque diuina vlla reperiatur constitutum. erat in ijs & illud, vt mulier taceret in Ecclesia: cùm tamen ad loquendum per naturæ & gratiæ dotes interdum præ viris reperiantur idoneæ. Restat igitur vt propterea Dei mandata, sua dixerit, quòd ea vice Dei & auctoritate constituisset. Ac reuera, quemadmodum ait Bernardus: Quid interest, vtrum per se, an suos ministros, siue homines, siue Angelos, hominibus patefaciat suum beneplacitum? Ideo quicquid vice Dei, inquit, præcipit homo, quod non sit tamen certum displicere Deo, haud secus omnino accipiendum est, quàm si Deus ipse præcipiat. Hoc Bernardus.

1. Cor. 14.

In lib. de præcepto, ac præcepti dispensatione.

CAPVT